

Розділ V КРИМІНАЛЬНИЙ ПРОЦЕС ТА КРИМІНАЛІСТИКА. ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВА ДІЯЛЬНІСТЬ

УДК 343.341.1

Жидков Валерій Леонідович,
аспірант наукової лабораторії
з проблем досудового розслідування
(*Національна академія внутрішніх справ*)

СТАНОВЛЕННЯ ІНСТИТУТУ ДЕТЕКТИВА НАЦІОНАЛЬНОГО АНТИКОРУПЦІЙНОГО БЮРО У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОЦЕСУАЛЬНОМУ ЗАКОНОДАВСТВІ УКРАЇНИ

Досліджено питання створення інституту детектива Національного антикорупційного бюро України та невирішені проблемні питання цього інституту у кримінально-процесуальному законодавстві України.

Ключові слова: *Національне антикорупційне бюро України; детектив Національного бюро, Кримінальний процесуальний кодекс України, кримінальне провадження.*

Дієвим кроком на шляху подолання проблемних питань під час виявлення корупційних правопорушень та притягнення винних до відповідальності є виконання Україною міжнародних зобов'язань щодо запровадження антикорупційних стандартів, у тому числі й у сфері кримінального судочинства.

Першочерговим заходом у цьому напрямку стало ухвалення у 2014 році Закону України «Про засади державної антикорупційної політики в Україні (Антикорупційна стратегія) на 2014–2017 роки», який визначив Засади державної антикорупційної політики в Україні (Антикорупційна стратегія) на 2014–2017 роки та створив основу для подальшого проведення реформи у цій сфері. З цією метою вказаним Законом передбачалось утворення спеціально уповноваженого органу з питань виявлення та розслідування корупційних злочинів на таких засадах: спеціалізація органу на корупційних злочинах, учинених посадовими особами вищого рівня, суддями, прокурорами, іншими особами за умови, що корупційний злочин становить високу суспільну небезпеку; введення посад спеціалізованих антикорупційних прокурорів, які відряджаються для роботи до спеціально уповноваженого органу з питань виявлення та розслідування корупційних злочинів [1].

Новим подальшим стратегічним кроком, який визначив практичні першочергові заходи із запобігання та протидії корупції, стало ухвалення у 2014 році Закону України «Про Національне антикорупційне бюро України», а також внесення відповідних змін до Кримінального процесуального кодексу України (далі – КПК України).

Зокрема, до складу органів досудового розслідування було включено підрозділи детективів та підрозділи внутрішнього контролю Національного антикорупційного бюро України (далі – Національне бюро), визначено їхню підслідність та особливий кримінальний процесуальний статус, у зв'язку з чим частину 1 статті 38 КПК України було доповнено пунктом 2 [2].

Так, уперше в історії сучасного кримінального процесу з'явився новий учасник кримінального провадження зі сторони обвинувачення – детектив.

Окремі аспекти створення та процесуальної діяльності Національного бюро досліджували Л. Д. Удалова, Л. М. Лобойко, А. В. Форостяний, В. Т. Маляренко, О. В. Баулін, Є. Д. Скулиш, Є. В. Невмержицький, В. М. Тертишник, О. М. Юрченко, Г. І. Сисоєнко, А. В. Самодін, Т. М. Барабаш та інші. Однак, незважаючи на значний внесок учених, значна частина проблемних питань інституту детектива у кримінальному процесуальному законодавстві залишається невирішеною.

Отже, метою даної статті є дослідження особливостей становлення інституту детективів Національного бюро у кримінально-процесуальному законодавстві.

Відповідно до ч. 1 п. 17 ст. 3 КПК України слідчим є службова особа, у тому числі підрозділу детективів, підрозділу внутрішнього контролю Національного антикорупційного бюро України, уповноважена в межах компетенції, передбаченої цим Кодексом, здійснювати досудове розслідування кримінальних правопорушень.

Слідчий підрозділ детективів Національного антикорупційного бюро України законодавчо включено до кола учасників кримінального процесу з боку сторони обвинувачення, що визначено у § 2 глави 3 КПК України.

Слід зазначити, що також уперше законодавчо було об'єднано співробітника оперативного підрозділу та слідчого підрозділу, оскільки, відповідно до п. 2 ч. 1 ст. 38 КПК України, до органів досудового розслідування відносяться підрозділ детективів, підрозділ внутрішнього контролю Національного бюро, яких, відповідно до ст. 41 КПК України, також віднесено до оперативних підрозділів.

На думку Л. Д. Удалової, законодавець не врахував зауваження фахівців Головного юридичного управління Апарату Верховної Ради України до законопроекту № 1660 від 27 грудня 2014 р. «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо забезпечення діяльності Національного антикорупційного бюро України та Національного агентства з питань запобігання корупції» щодо надання детективам Національного бюро повноваження здійснювати як оперативно-розшукові заходи, так і досудове розслідування [3].

Науковець вважає, що наділення детективів Національного бюро повноваженням зі здійснення як оперативно-розшукових заходів, так і досудового розслідування не відповідає концепції порядку проведення цього розслідування, оскільки виконання обох цих функцій одними і тими ж посадовими особами неминуче призведе до зменшення якості в роботі детективів, зокрема для тих, хто прийшов до Національного бюро із оперативних підрозділів – у частині проведення слідчих (розшукових) дій, складання документів досудового розслідування, обґрунтування прийняття процесуальних рішень, охорони прав і свобод учасників кримінального провадження [4, с. 154–160.]. З одного боку, вказана точка зору відзначає певні особливості та відмінності в діяльності слідчих та оперативних підрозділів, у зв'язку з чим, дійсно, детективи, які працювали в оперативних підрозділах, мають менший досвід роботи в частині прийняття та обґрунтування процесуальних рішень (клопотань, постанов, повідомлень про підозру тощо), здійснюючи здебільшого слідчі (розшукові) та негласні слідчі (розшукові) дії на виконання доручень слідчих на певних етапах досудового розслідування, що може ускладнювати виконання ними ролі слідчих. Проте такі співробітники мають більший досвід роботи із оперативною інформацією, проведення оперативно-розшукових заходів і негласних слідчих (розшукових) дій, що на-

дає їм у цьому плані перевагу перед слідчими, які такого досвіду не мають. З іншого боку, слідчий, наділений повноваженнями здійснювати оперативно-розшукові заходи та негласні слідчі (розшукові) дії, володіє більш повним об'ємом інформації від початку до кінця досудового розслідування, що надає йому кращі можливості отримувати (збирати) докази або здійснювати перевірку вже отриманих доказів у конкретному кримінальному провадженні. Належна взаємодія таких співробітників, які працюють в одній слідчій групі під час розслідування конкретного кримінального провадження, забезпечить виконання завдань кримінального провадження.

Підслідність корупційних злочинів, досудове розслідування, які здійснюють детективи Національного бюро, визначено ч. 5 ст. 216 КПК України, а у разі встановлення підрозділом внутрішнього контролю Національного бюро злочинів, передбачених ст.ст. 354, 364–370 КК України, які були вчинені службовою особою Національного бюро (крім Директора Національного антикорупційного бюро України, його першого заступника та заступника), такі злочини розслідуються детективами зазначеного підрозділу.

Національне бюро є державним правоохоронним органом, на який покладається попередження, виявлення, припинення, розслідування та розкриття корупційних правопорушень, віднесених до його підслідності, а також запобігання вчиненню нових, а його завданням є протидія кримінальним корупційним правопорушенням, які вчинені вищими посадовими особами, уповноваженими на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, та становлять загрозу національній безпеці (ч. 1, ч. 2 ст. 1 Закону України «Про Національне антикорупційне бюро України») [5].

Науковець Л. М. Лобойко зазначає, що детективам Національного бюро підслідні корупційні злочини, які можна поділити на такі види: корупційні; квазі-корупційні; пов'язані з корупцією; досудове розслідування, у яких здійснюють підрозділи внутрішнього контролю Національного бюро, якщо злочин учинено службовою особою Національного бюро (крім Директора, його першого заступника і заступників) і якщо злочини виявили ці підрозділи [6].

На нашу думку, підслідні Національному бюро злочини можна поділити на декілька великих груп: економічної спрямованості; у сфері службової діяльності; за фактами одержання або надання неправомірної вигоди службовою особою; інші злочини; злочини підслідні підрозділу внутрішнього контролю Національного бюро.

Як зазначає А. В. Форостяний, під час досудового розслідування вказаних злочинів детективи Національного бюро, детективи підрозділу внутрішнього контролю цього бюро зобов'язані, виконуючи вимоги п. 5 ч. 1 ст. 16 Закону України «Про Національне антикорупційне бюро України», здійснювати інформаційно-аналітичну роботу з метою виявлення та усунення причин і умов, що сприяють їх учиненню. Однак він також указує, що КПК України, яким повинні керуватися детективи Національного бюро під час проведення досудового розслідування, не містить положень про їх обов'язок встановлювати причини та умови, які сприяли вчиненню кримінальних правопорушень, віднесених до підслідності цього бюро. Законодавець також не покладає цей обов'язок на слідчого та прокурора при розслідуванні інших кримінальних правопорушень, на що звертають увагу науковці [7, с. 193]. Означене питання дійсно не врегульовано КПК України, у зв'язку з відсутністю у ньому статті, що визначає такий обов'язок слідчого, а відповідно до вимог п. 5 ч. 1 ст. 16 Закону України «Про Національне антикорупційне бюро України» це є обов'язком Національного бюро. Тому вважаємо, що під час розслідування вказаних кримінальних проваджень детективами Національного бюро може здійснюватися така інформаційно-аналітична робота, незважаючи на відсутність такого обов'язку у КПК України.

Відповідно до абзацу 3 ч. 5 ст. 216 КПК України, прокурор, який здійснює нагляд за досудовими розслідуваннями, які проводяться детективами Національного бюро, сво-

єю постановою може віднести кримінальне провадження у злочинах, передбачених абзацом першим цієї частини, тобто злочинів, передбачених ст. 369, ч. 1 ст. 369-2 КК України, до підслідності детективів Національного бюро, якщо відповідним злочином було заподіяно або могло бути заподіяно тяжкі наслідки охоронюваним законом свободам та інтересам фізичної або юридичної особи, а також державним чи суспільним інтересам. Під тяжкими наслідками слід розуміти заподіяння шкоди життєво важливим інтересам суспільства та держави, зокрема державному суверенітету, територіальній цілісності України, реалізації конституційних прав, свобод і обов'язків трьох і більше осіб.

Цілком виправданим, на нашу думку, є підхід Л. М. Лобойко, згідно з яким провадження досудового розслідування не тим органом, до підслідності якого належить корупційне кримінальне правопорушення, тягне за собою юридичну нікчемність результатів, отриманих під час процесуальних дій. Винятком є випадки, коли здійснення процесуальних дій відбувається за фактом учинення кримінального правопорушення за відсутності даних про осіб, які його вчинили. Слідчий, встановивши, що розслідуване ним кримінальне правопорушення є корупційним, зобов'язаний повідомити прокурора з метою визначення останнім підслідності в порядку, передбаченому ч. 2 ст. 218 КПК України [6]. На нашу думку, у таких випадках визначення підслідності та передача матеріалів кримінальних проваджень за підслідністю повинно відбуватись до повідомлення особи про підозру або до здійснення фактичного затримання особи уповноваженою особою.

Відмічаючи кримінально-процесуальні особливості, законодавчо визначені та при-таманні лише детективам Національного бюро, слід зазначити наступне.

На думку Г. І. Сисоєнко та А. В. Самодіна, специфіка повноважень підрозділів Національного бюро у сфері кримінальних процесуальних відносин визначається з урахуванням таких положень, як: сфера повноважень, визначена на основі підслідності; виключність окремих повноважень, які обумовлені специфікою процесуальної діяльності; особливості реалізації прокурорського нагляду та судового контролю, а також взаємодії з окремими органами державної влади та правоохоронними органами; процесуальна форма притягнення до кримінальної відповідальності, а також гарантії процесуальної самостійності та незалежності слідчих при здійсненні повноважень [8, с. 120–126].

Слід відмітити, що вперше законодавчо визначено, що детектив Національного бюро є слідчим підрозділу детективів та співробітником оперативного підрозділу, відповідно до п. 2 ч. 1 ст. 38, ст. 41 КПК України. Із усіх оперативних підрозділів правоохоронних органів, лише співробітники оперативних підрозділів Національного бюро (підрозділу детективів та підрозділу внутрішнього контролю Національного бюро) мають права здійснювати процесуальні дії у кримінальному провадженні за власною ініціативою або звертатися з клопотаннями до слідчого судді чи прокурора (ч. 4 ст. 41 КПК України). Національному бюро та його працівникам для виконання покладених на них обов'язків за рішенням Директора Національного бюро, погодженим з прокурором, надається право вилучувати від інших правоохоронних органів оперативно-розшукові справи, що стосуються кримінальних правопорушень, віднесених законом до підслідності Національного бюро та інших кримінальних правопорушень, які не відносяться до його підслідності, але можуть бути використані з метою попередження, виявлення, припинення та розкриття кримінальних правопорушень, віднесених законом до його підслідності [5].

Чітко визначена ч. 5 ст. 36 КПК України заборона доручати здійснення досудового розслідування кримінального правопорушення, віднесеного до підслідності Національного антикорупційного бюро України, іншому органу досудового розслідування, є особливо актуальною, з урахуванням розповсюдженої практики виявлення та розслідування деякими правоохоронними органами корупційних кримінальних правопорушень підслідних Національному бюро, що у подальшому може призвести до визнання зібраних за таких

обставин доказів недопустимими. На наш погляд, такі факти призводять до порушень правил підслідності, що в подальшому ставить під сумнів допустимість доказів, отриманих під час проведення процесуальних та слідчих (розшукових) дій у таких провадженнях. Вирішення вказаної негативної тенденції можливо шляхом використання органами прокуратури повноважень, визначених ч. 2 ст. 25 Закону України «Про прокуратуру» щодо координації діяльності правоохоронних органів відповідного рівня у сфері протидії злочинності з метою дотримання різними правоохоронними органами вимог ч. 5 ст. 36 КПК України під час виявлення та реєстрації корупційних правопорушень.

Детективам Національного бюро надано можливість з метою попередження, виявлення, припинення та розкриття злочинів, які віднесені до їхньої підслідності, за рішенням Директора Національного бюро та за погодженням із прокурором Спеціалізованої антикорупційної прокуратури розслідувати злочини, які віднесені до підслідності слідчих інших органів, що визначено абзацом 3 ч. 5 ст. 216 КПК України. Таким чином, з урахуванням специфіки розслідуваних детективами Національного бюро злочинів, а також пов'язаності корупційних правопорушень із іншими злочинами, що носить розповсюджений характер на практиці, детективам надано право розслідувати злочини не своєї підслідності. Крім того, визначене КПК України право надає можливість детективам попереджати, виявляти, припиняти та розкривати злочини, які віднесені до їхньої підслідності.

У невідкладних випадках і виключно з метою збереження речових доказів або забезпечення можливої конфіскації чи спеціальної конфіскації майна у кримінальному провадженні щодо тяжкого чи особливо тяжкого злочину за рішенням Директора Національного бюро (або його заступника), погодженим прокурором, може бути накладено попередній арешт на майно або кошти на рахунках фізичних або юридичних осіб у фінансових установах. Такі заходи застосовуються строком до 48 годин. Невідкладно після прийняття такого рішення, але не пізніше ніж протягом 24 годин, прокурор звертається до слідчого судді із клопотанням про арешт майна (ч. 9 ст. 170 КПК України).

Торкнулися зміни і розділу негласних слідчих (розшукових) дій. Так, за наявності обґрунтованої підозри, що особа здійснює злочинні дії з використанням банківського рахунку або з метою розшуку чи ідентифікації майна, що підлягає конфіскації або спеціальній конфіскації, у кримінальних провадженнях, віднесених до підслідності Національного бюро, прокурор може звернутися до слідчого судді в порядку, передбаченому ст.ст. 246, 248, 249 цього Кодексу, для винесення ухвали про моніторинг банківських рахунків (ст. 269-1 КПК України).

Зміни у КПК України щодо включення до нього нових ст.ст. 170, 269-1 КПК України є актуальними та обумовлені поширеним використанням під час вчинення корупційних правопорушень можливостей банківських установ. У зв'язку з цим визначено окремий порядок проведення заходу забезпечення кримінального провадження, передбаченого ч. 9 ст. 170 КПК України, та негласної слідчої (розшукової) дії, передбаченої ст. 269-1 КПК України, задля забезпечення виконання мети вказаних процесуальної та негласної слідчої (розшукової) дій.

Дуже важливим виглядає внесення змін у ч. 3 ст. 208 КПК України, у якій визначено, що підставою для затримання уповноваженою службовою особою особи без ухвали слідчого судді може бути, якщо є обґрунтовані підстави вважати, що можлива втеча з метою ухилення від кримінальної відповідальності особи, підозрюваної у вчиненні тяжкого або особливо тяжкого корупційного злочину, віднесеного законом до підслідності Національного бюро. Враховуючи, що на практиці, за винятком злочинів за фактами прийняття пропозиції, обіцянки або одержання неправомірної вигоди службовою особою, затримання уповноваженою службовою особою на підставі ч. 3 ст. 208 КПК України відбувається вже після вчинення злочину та здобутої доказової бази за наслідками ряду проведених

процесуальних і слідчих (розшукових) дій, у зв'язку з чим підстави, визначені ч. 1, ч. 2 ст. 208 КПК України, у більшості випадках не підходять до злочинів, підслідних Національному бюро, тому єдиною підставою для затримання особи детективами за цих обставин є саме ч. 3 ст. 208 КПК України.

Змінами у законодавстві передбачено, що у провадженні щодо особливо тяжких злочинів, віднесених до підслідності Національного бюро, за умови викриття підозрюваним чи обвинуваченим іншої особи у вчиненні злочину, віднесеного до підслідності Національного бюро, якщо інформація щодо вчинення такою особою злочину буде підтверджена доказами, між прокурором та підозрюваним чи обвинуваченим може бути укладена угода про визнання винуватості (ч. 4 ст. 469 КПК України). Таким чином, законодавцем визначено випадок співробітництва стороною обвинувачення з підозрюваним чи обвинуваченим з метою викриття та отримання інформації щодо іншої особи у вчиненні злочину, віднесеного до підслідності Національного бюро. Так, використовуючи вказану норму на практиці, прокурори Спеціалізованої антикорупційної прокуратури Генеральної прокуратури України у кримінальних провадженнях, досудове розслідування у яких здійснювалось Національним бюро, уклали такі угоди з підозрюваними, які були виконавцями злочинів у складі злочинної організації і якими надавались свідчення стосовно обставин учинених злочинів та їхніх організаторів, що підтверджувались доказами, завдяки чому викривались саме організатори вчинення злочинів.

Крім того, розуміючи складність у розслідуванні кримінальних проваджень підслідних Національному бюро, у тому числі пов'язану з необхідністю виконання процесуальних дій у рамках міжнародного співробітництва, законодавчо визначено, що Національне антикорупційне бюро України звертається із запитом про міжнародну правову допомогу у кримінальному провадженні під час досудового розслідування кримінальних правопорушень, віднесених до його підслідності, та розглядає відповідні запити іноземних компетентних органів, здійснюючи у таких випадках функції центрального органу України (ст. 545 КПК України). Завдяки таким змінам на практиці детективам Національного бюро вдається забезпечити оперативне спрямування запитів про міжнародну правову допомогу у кримінальних провадженнях до компетентних органів іноземних держав, а також мінімізується виток інформації про досудове розслідування. Так, у рамках такого міжнародного співробітництва детективами отримано міжнародну правову допомогу від компетентних органів іноземних країн, у тому числі Королівства Іспанія, Королівства Нідерландів, країн Прибалтики, Центральної Азії, Республіки Хорватія, Республіки Австрія, Швейцарської Конфедерації.

Вищезазначені зміни у КПК України є дуже важливими: враховують специфіку злочинів, що підслідні детективам Національного бюро, надають певні можливості, що неприйнятні іншим слідчим підрозділами, проте законодавцем не враховано наступне.

Згідно з ч. 6 ст. 246 КПК України, Національне бюро України віднесено до оперативних підрозділів, на які покладаються повноваження провадити негласні слідчі (розшукові) дії за дорученням слідчого, який здійснює досудове розслідування відповідного злочину, однак, як визначено ч. 4 ст. 263 КПК України, зняття інформації з транспортних телекомунікаційних мереж покладається на уповноважені підрозділи органів Національної поліції та органів безпеки.

Таким чином, детективи Національного бюро, оперативні підрозділи якого законодавчо не відносять до уповноважених підрозділів, що можуть здійснювати негласну слідчу (розшукову) дію, передбачену ст. 263 КПК України, здійснюючи розслідування корупційних злочинів, учинених високопосадовими особами держави, на практиці до виконання такої дії залучають відповідний підрозділ Служби безпеки України, що призводить до втрачання часу та створює загрозу витоку інформації.

Указаний недолік у законодавстві є предметом розгляду Верховної Ради України, оскільки зареєстровано проект Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України (щодо діяльності Національного антикорупційного бюро України)» № 4812 від 14.06.2016 р. (далі – Проект Закону № 4812), яким пропонується частину четверту статті 263 КПК України після слів «Національної поліції...» доповнити словами «Національного антикорупційного бюро України» [9].

Висновки. На наш погляд, доцільно прийняти Проект Закону № 4812 та частину четверту статті 263 КПК України після слів «Національної поліції...» доповнити словами «Національного антикорупційного бюро України».

Список використаних джерел

1. Про засади державної антикорупційної політики в Україні (Антикорупційна стратегія) на 2014–2017 роки : Затверджено Законом України від 14 жовтня 2014 року № 1699-VII [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1699-18>.
2. Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України № 4651-VI від 13.04.2012 [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/4651-17>.
3. Зауваження Головного юридичного управління Апарату Верховної Ради України до проекту Закону «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо забезпечення діяльності Національного антикорупційного бюро України та Національного агентства з питань запобігання корупції» [Електронний ресурс]. — Режим доступу: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=53755.
4. Удалова Л. М. Кримінальна процесуальна діяльність національного антикорупційного бюро України / Удалова Л. М. // Вісник Академії адвокатури України. — Т. 12. — 2015. — № 2 (33). — С.154–160.
5. Про Національне антикорупційне бюро України : Закон України від 14.10.2014 № 1698-УП [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/1698-18>.
6. Настільна книга детектива, прокурора, судді: коментар антикорупційного законодавства / За ред. М. І. Хавронюка. — К. : ВД «Дакор», 2016. — 496 с.
7. Форостяний А. В. Профілактична діяльність детективів Національного антикорупційного бюро України / Форостяний А. В. // Юридична наука. — № 10 (52). — 2015. — С. 193.
8. Сисоєнко Г. І. Підрозділи Національного антикорупційного бюро України як орган досудового розслідування / Г. І. Сисоєнко, А. В. Самодін // Часопис Академії адвокатури України. — 2015. — Том 8. — № 2(27). — С. 120–126.
9. Проект Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України» (щодо діяльності Національного антикорупційного бюро України). Реєстраційний № 4812 від 14.06.2016 р. [Електронний ресурс]. — Режим доступу:http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=59404.

Жидков Валерий Леонидович,
аспирант научной лаборатории
по проблемам досудебного расследования
(Национальная академия внутренних дел)

**СТАНОВЛЕНИЕ ИНСТИТУТА ДЕТЕКТИВА НАЦИОНАЛЬНОГО
АНТИКОРРУПЦИОННОГО БЮРО В УГОЛОВНОМ ПРОЦЕССУАЛЬНОМ
ЗАКОНОДАТЕЛЬСТВЕ УКРАИНЫ**

Исследован вопрос создания института детектива Национального антикоррупционного бюро Украины и нерешенные проблемные вопросы этого института в уголовно-процессуальном законодательстве Украины.

Ключевые слова: Национальное антикоррупционное бюро Украины; детектив Национального бюро Уголовный процессуальный кодекс Украины, уголовное производство.

Zhidkov Valery Leonydovych,
graduate student research laboratory
problems with pre-trial investigation
(Natsyonalnaya academy of Internal Affairs)

THE FORMATION OF THE INSTITUTE OF THE DETECTIVE OF THE NATIONAL ANTI-CORRUPTION BUREAU IN THE CRIMINAL PROCEDURAL LEGISLATION OF UKRAINE

The question of the creation of a National Anti-Corruption Bureau detectives Ukraine and unsolved issues of the institution in the criminal procedural legislation of Ukraine.

Key words: National Anti-Corruption Bureau of Ukraine; Detective National Bureau of Criminal Procedure Code of Ukraine, the criminal proceedings.

Надійшла до редколегії 17.04.2017